

MUMINÍ ÚDOLÍ BYLO VZHŮRU NOHAMA! Na nebi nad údolím byl spatřen podivný létající tvor a všechny vylekal. Obyvatelé se shromáždili na zahradě muminího domu.

„Je to příšera!“ kvílel Čenich.

„Děsivá příšera!“ souhlasila paní fififjonka.

„V muminím údolí žádné příšery nejsou,“ řekla klidně maminka.

„Tak jak vysvětlíte TOHLE?“ ukázala paní fififjonka na záhon květin, které byly úplně zmrzlé. „Vaše jarní květiny jsou zničené!“

„No,“ pokrčila rameny maminka, „tohle má nejspíš na svědomí Morana.“

Morana byla temná, tajemná bytost, která žila v Opuštěných horách. Měla mrazivý dech, a čeho se dotkla, to se proměnilo v led.

„Létající příšera je Morana!“ panikařil Čenich. Všichni vyjekli.

„Ne, Čenichu!“ uklidňovala ho maminka. „Morana neumí létat!“

Tatínek si stoupl na židli, aby ho všichni slyšeli. „Dřív neuměla... ale třeba postupně sílí!“ prohlásil.

Shromáždění si vylekaně něco šeptali.

„Morana terorizuje muminí údolí už moc dlouho!“ vykřikla malá Mia. „Najdu ji a povím jí, aby nechala nás a naše květiny na pokoji – nadobro!“

„Myslím, že to není dobrý nápad,“ řekla ustaraně maminka.

„Maminka má pravdu,“ podpořil ji mumínek. „Nemůžeš jít za ní, malá Mio. Jestli Morana zesílila, nevíme, čeho je teď schopná.“

„Ona zas neví, čeho jsem schopná já!“ prohlásila bojovně malá Mia a vydala se do lesa.

„Opravdu si myslíte, že dnes ráno jste viděli letící Moranu?“ obrátila se maminka ke shromážděným.

„Když se nad tím zamyslím,“ připustila paní fififjonka, „nebylo to tak velké jako Morana.“

„Ani tak studené,“ dodala Ondatra.

„Nejsem si jistý, co to bylo,“ přidal se Čenich.

„Když si něčím v životě nejste jistí, co uděláte?“ zeptal se tatínek.

„ZPANIKARÍME!“ vykřikl Čenich.

„Ne!“ zavrtěl hlavou tatínek. „Hledáte odpověď v knize!“

